

hvordan han som Finansminister havde truffet en af sine Vælgere i Jylland, en Husmand, og de havde talt om, hvor dyrt det var at leve i København, og saa havde Husmanden sagt: De kommer vel ikke igennem derinde med mindre end 2,000 Kr. om Aaret. Vilhelm Lassen sagde til mig: jeg vidste ikke, hvor jeg skulde se hen, jeg kunde jo ikke nægte, at baade min Indtægt og min Udgift var det mangedobbelte. Det hele er, som man ser det. Jeg kan ikke nægte, at jeg troede det muligt, at det ærede Medlem kunde have haft den Opfattelse, at selv en Indtægt paa 10,000 Kr. under visse Omstændigheder her i København ikke er nogen svimlende Indtægt, men der er ganske vist noget, der hedder Politik, og det er en grim Guddom, og den har det ærede Medlem over sig. Fru Politica skaaner ingen.

Jeg forstaaar imidlertid nok, hvorfor det ærede Medlem fremkom med sin Bemærkning. Det ærede Medlem mente, at man skulde kombinere denne Skat med en Skat paa Formuen. Ja, naar man kan enes derom, skal jeg ikke gøre store Indvendinger derimod. Jeg mener blot, at man saa skulde gaa noget lavere ned med Formueskatten, end det ærede Medlem mente. Han nævnedes 50,000 Kr. som den laveste Grænse. Man skulde snarere gaa ned til 30,000 Kr., for dog at faa alle med, som paa nogen Maade kan regnes til det, som man kan kalde formuende Folk. Naar jeg ikke har stillet Forslag derom, skal jeg som Undskyldning sige, at jeg kan tænke mig den Mulighed, at der er Folk, der sidder med en Formue af 50,000 Kr. eller 30,000 Kr. og skal leve alene af Udbyttet af denne Formue. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at naar man lægger Skat paa Formuen, er det i Virkeligheden en Skat paa Indtægten, det er af Indtægten, Skatten betales, og ikke af Formuen. Derfor kan man altid diskutere, hvad der her er hensigtsmæssigt eller ikke. Men kan man enes om en saadan Formueskat, skal jeg, som sagt, ikke modsætte mig den. Det forekommer mig dog, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Wenzel Neergaard) ikke var saa enig i, at man skulde lægge denne Skat paa Formuen.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft spurgte om, hvad denne Tillægsskat vilde indbringe. Det er ikke saa nemt at opgøre. Jeg har foretaget nogle Undersøgelser, men jeg har ikke sat noget ind derom i Bemærkningerne til Lovforslaget, dels fordi Undersøgelserne ikke var færdige,

dels fordi Oplysningen derved faar en mere solen Karakter. Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Skat vil indbringe henved 12 Mill. Kr. Og det er tilstrækkeligt til det Formaal, man har sat sig. Naar man lægger det sammen med den Indtægt, der kan ventes af den overordentlige Indkomstskat, Merindtægtsskatten, vil jeg antage, at det vil tilfredsstille det ærede Medlem. Opgivelsen maa jeg dog sige er baseret paa Ansættelserne for 1915—16, men naturligvis ikke paa dem, der nu kommer til at foreligge. Da det oven i Købet snarest vil vise sig, at Indtægterne er blevet større — deri tror jeg, det ærede Medlem er enig med mig —, vil der være Mulighed for, at Skatten vil give et større Beløb, hvilket jeg fra mit finansministerielle Synspunkt ser paa med stor Glæde, idet jeg mener, det er nødvendigt at skaffe Staten al den faste og sikre Indtægt, det paa nogen Maade er muligt i det kommende Finansaar. Derfor er det ogsaa, at jeg har foreslaaet en Forhøjelse af Ejendomsskylden, men inden jeg gaar over til at behandle dette Lovforslag, maa jeg først gøre en politisk Bemærkning, om jeg saa maa sige.

Dette Lovforslag om Ejendomsskylden har været forelagt i Ministeriet saaledes, som alle Lovforslag forelægges, og til Stede var de Repræsentanter for de andre Partier, der nu deltager i Ministeriets Raadslagninger. Lovforslaget er altsaa forelagt af mig i Ministeriet paa sædvanlig Vis, og hverken fra den Minister, der repræsenterer Venstre, eller fra den Minister, der repræsenterer det konservative Folkeparti, er der gjort Indvendinger mod dette Lovforslag, saa at jeg maatte forstaa, at det let vilde kunne accepteres ogsaa af disse to Partier. Dette er kun en Bemærkning, som jeg skylder mig selv at gøre. Jeg har været i den gode Tro, at Lovforslaget vilde faa en let Gang gennem Tingene, men nu hører jeg jo, at det ærede Medlem gaar mod Lovforslaget, oven i Købet af principielle Grunde. Og vi ved, at hvor der er principielle Grunde mod et Lovforslag, plejer man at forelægge det for Partierne, inden man gaar videre. Jeg mente at kunne forelægge dette Lovforslag paa den samlede Regerings Vegne. Det forekom mig ogsaa, at Indvendingerne fra det konservative Folkeparti ikke var saa principielle, at der ikke her var Mulighed for Forhandling, og jeg maa endnu hævde, at jeg tror, at jeg maaske ved Forhandling kunde overbevise det ærede Medlem fra Æbeltoft og andre om, at det er den Vej,